

POTKOVICA

Ne umem da napravim potkovicu
I potkujem konja, ne umem ni motiku
Da iskujem, držalicu za nju da izdeljem,
Od bagremovih oblica prošće da istešem
I pobijem ga maljem na međi, posle da ga
Popletem prućem, i zastanem ponosan,
Naslonjen na plot, drevni oslonac imanja.
I duševnog sklopa, žarenog u ratno doba.

Ne umem korpe od pruća, posećenog u vrbaku
Tik uz šapat vala i večnost proticanja,
Da pletem i ispunim ih zrelim klipovima.
Jer ni zrnavlje ne umem da sačuvam, iako
Strašila utvarno drežde u svom mraku.

Ne umem da poznam zlo u ljudima kad me
Cinično rasane, ni da uzvratim kad ljute reči
Zaparaju tkivo, ne znam da kažem: ovo je moje.

Ni da nabrojim šta je još moj otac umeo.

Znam tek da me zbog ovog ovlašnog popisa
Ne bi prekorio, kao što nikada nije bolovao
Zbog mojih neznanja; znao je da popije, imao je
I s kim da se obruši na nepravdu i laž.

On sigurno zna da ima vremena za sva umeća.

Vidi da me krilati at nosi sve dalje, pred
Kapiju zore, da za ptičurine u nebeskom vrbaku
Nema mesta; zna i da su moje reči potkovicu,
Sačuvana da bi eho i iskra prešli preko međe.

UČIĆU

Kad lile su kiše niz providne krovove
I odnosile oranice, kuće i ljude,
Učio sam.

Kad vetar je hrupio u zelenu
Moju dolinu i nosio krovove i očaj,
Učio sam.

Kad nevine su reči na trgovima gorele
I ledile duše prizivajući rat,
Učio sam.

Kad mržnja je ugrabila priliku,
Odnoseći plen u spremnim kandžama,
Učio sam:

Da ovaj um prihvati ono što pristaje,
Da nikada ne krene preko obala.
Da poštedi i natrulo stablo,
Neka se i ono diči plodovima.
Da kažem tiho šta imam, da bi
Upijajuća pamet imala šta da doda,
Da bolje je biti plen,
Nego krila pokretati mržnjom,
Učio sam.

Učio sam neprekidno, osim kad bejah
Skrhan, nemoćan u svom koritu,
Obraslom mahovinom, malen na svojoj
Poharanoj zaravni. Sam na trgu,
Trčao sam za točkom preispitivanja,
Bio meteor na svom ogromnom nebu.

U stvari, tada sam najviše naučio,
Jer nisam bio skrhan, rastočen, slab,
Nisam bio malen, ni sam.

Imao sam učitelja, i još je ovde,
U prosevima samo moje tišine,
U koju ću preći kad on poželi
I zauvek ostati u učionici,
Da saznajem, znajući da sve sam ispите
I jedinu ocenu ostavio za sobom.

KAD BI, AKO BI

Kad bi žirafi stavio povodac
I izašao s njom na trg i šetalšte,
Bio bi to izvanredan događaj, ushit bi
Strujao kao bol, na vest o smaknuću tribuna.
Ukratko, sva bi pažnja bila namenjena tebi
I tvojoj ljubimici, plemkinji svikloj na riku.

Ako bi krokodilu oblepio čeljust
I krotkog ga proveo plažom do žubora
Napaćene moravske vode, došli bi organi
Reda, volonteri iz društva za zaštitu zveri,
Poslenici sedme sile bi okončali štrajk,
Sva pažnja bila bi namenjena jedino tebi,

Dakako, ne zbog bezumnog predatora sviklog
Na lagune užarene teritorije, nego zbog
Ozarenja tvog uma rešenog da prigrabi
Pažnju sveta i slavu zaleđenu na ekranima.
Namenjenu krvnicima i aristokratiji,
U ludom skladu vekovima što žive.

Kad bi napisao pesmu o trajnoj simbiozi
Žirafe i Pigmeja u lepoj senci akacije
I pridružio strofu o harmoniji domorodaca
I reptila, niko ne bi poveo govor o tvojoj
Umetnosti, o duhu što remeti uobičajenu
Predstavu o pravu jačeg i predahu evolucije.

Ne bi izazvalo pozornost svetlo tvog uma
Usmereno na harmoniju, blistavi snop neće
Krznuti vidno polje vladalaca u senci palata.
Ali istrajan budi i piši: *kada bih, ako bih,*
Jer čežnjom i zebnjom je opervažena poezija,
Vrlina što na trgu i u beskraju povlači granicu.

RAZIGRANO ŽDREBE

Srasli sa sedištima autobusa ugledasmo
Razigranog vranca u dekoru prestoničkog
Predgrađa, između golih stabala, ushićenja
I tragova ptica na blaženom platnu.

U naraslom divljenju dok drum je vijorio
Kao griva, da bi smešao boje i naš mir,
I naneo ga na mesto koje nismo odredili,
Video si jahače: Hune, krstaše, Saracene;
Opsade i odbrane, mustange u preriji, i džokeja
Na Šarcu kako zamahuje topuzom i budi reči
Na usnama u koje je nada uperila prst; sve njih,

U dekoru od hiperbola i straha da doći će vreme
Bez preterivanja, odredivši doseg i jasnost
Rasprskih metafora. Video si osvajanja, raspon
I nosivost slika ispalih iz sedla i onih
Što planuše na blaženom svodu bez traga.

Dok drum je mešao boje, sricao si liriku,
U sebe netremice zagledan, da bi znao šta će
Još doći pod lupu tvog uma. A ja sam video
Razigrano ždrebe na sedištu, sine moj:
Pokretni praznik duše u trajnoj saobraznosti.

OGRADE

Bila je čvrsta, štit oko dvorišta,
Brana pred najezdom papaka, išarana
Dečjom maštom. Ta nekada lepa ograda,
Nakrenuta, trula, u korovu tuži; između
Taraba i mitski div bi lako prošao.

Simbol trajnosti i reda, pila je vlagu.
Bledela u dugim letnjim pohotama,
Sama na granici, zaštitnik latica
I plodova na tlu što snaži nadu
Da će preko njih preći i pogled i ruka.

Šaka željna, strpljivi izvidnik tela
Nagnutog i propetog u težnji da bude
Nadohvat sitosti koja najtiše peva.

Niotkud ruke da makar ekser ukuca
I uzdigne svetlosni krst, prešao među
Stabla i cveće da od truleži ih skloni.

Pogleda niotkud da svetlost pridruži
Krstu i strmoj plaveti u kojoj će ograde
Oživeti, budući i stepenište i uspon.